

İslâm hukukçuları, belli durumlarda akdın sadece bir kısmının butlânını, geri kalanının ise geçerli olmasını mümkün görerek "butlânın bölünmesini" kural olarak kabul etmişler, bu konuda Batı hukukunun sübjektif karakterli ölçüsüne yerine "her iki kısmın da belirliliği" şeklinde daha objektif bir ölçü getirmişlerdir (geniş bilgi için bk. Zerkâ, II, 652-653). Bâtıl akdın başka bir akdın unsurlarını eksiksiz taşıması halinde o akde dönüşüp dönüşmeyeceği tartışmalıdır. Ücreti verilmeyeceği söylenen bir satış hibeye, kiralamaya, âriyete dönüşebilir mi? İslâm hukukçularının bir kısmı bunu kabul ederken Hanefîler'in dahil olduğu ikinci bir grup tasvip etmez. Bâtıl akid ve hukukî işlemler kendiliğinden hükümsüz ve geçersiz olduğundan iptali için ayrıca dava açmaya gerek yoktur. Butlân hali herkes tarafından ileri sürülebileceği gibi mahkemece de re'sen göz önünde bulundurulabilir. Ancak bazı hallerde, bilhassa butlân sebebinin tartışılabilir olması veya akdın icrasının tamamlanması gibi durumlarda mahkemenin butlânın tesbiti istenebilir. Butlân zaman aşımına uğramaz; bâtıl akid ve işlemler zaman aşımı ile sıhhat kazanmazlar.

BİBLİYOGRAFYA :

Kamus Tercümesi, "btl" md.; Tehânevî, *Keşşâf*, "bu'tlân" md.; Wensinck, *Mu'cem*, "btl" md.; Müslim, "Akdiye", 17-18; Ebû Dâvûd, "Sünnet", 5; Kâsânî, *Beda'î*, V, 305; Âmidî, *el-İhkâm*, Kahire 1976, II, 174-180; Molla Hüsrev, *Mir'ât*, İstanbul 1307, s. 74-82; *Mecelle*, md. 109, 110, 370; M. Yûsuf Mûsâ, *el-Emvâl ve nazariyyetü'l-'akd*, Kahire 1952, s. 435-445; Senhûrî, *Meşâdirü'l-hağ*, IV, 133-168, 288-298; M. Ebû Zehre, *el-Ahvâlü's-şahşiyye*, Kahire 1957, s. 148-153; a.mlf., *el-Milkiyye ve nazariyyetü'l-'akd*, Kahire 1977, s. 409-419; Zerkâ, *el-Fikhu'l-İslâmî*, II, 641-671; Chafik T. Chehata, *Théorie générale de l'obligation en droit musulman hanéfite*, Paris 1969, s. 127-136; Bilmen, *Kamus*, VI, 86-91; Karaman, *İslâm Hukuku*, II, 251-310; J. N. D. Anderson, "Invalid and Void Marriages in Hanafi Law", *BSOAS*, XIII/2 (1950), s. 357-366; Y. Linant de Bellefonds, "Fâsîd wa Bâtil", *EI²* (İng.), II, 829-833.



ALİ BARDAKOĞLU

BUVÂT GAZVESİ

(عزوة بواط)

Hz. Peygamber'in ilk gazvelerinden biri.

Buvât Medine'nin yaklaşık 80 km. kuzeybatısında, Mekke-Suriye ticaret yolu üzerinde bulunan bir mevkidir. Hz. Muhammed Medine'ye hicret ettikten sonra

çeşitli kabilelerle iş birliği yaparak Mekke-Suriye ticaret yolunu kontrol altına almak ve böylece Kureys'e ekonomik açıdan ağır bir darbe indirmek istiyordu. Ancak bunu gerçekleştirmek için iş birliği yapmak zorunda olduğu kabilelerin can ve mal güvenliklerini Kureys tehdidine karşı garanti etmesi gerekiyordu. Bu sebeple Hz. Peygamber, Ümeyye b. Halef el-Cumahî emrindeki 100 kişilik bir muhafız birliğinin himayesinde 2500 deveden oluşan Kureys kervanının Buvât'tan geçeceğini haber alınca, Sa'd b. Muâz'ı (başka bir rivayette Sâib b. Osman b. Maz'un'u) Medine'de yerine vekil bırakıp 200 kişilik bir kuvvetle ikinci yılın rebülevvel ayında (Eylül 623) yola çıktı. Sefer sırasında Resûlullah'ın beyaz sancığını Sa'd b. Ebû Vakkâs taşıdı. Kervan bölgeden daha önce geçmiş olduğu için müslümanlar düşmanla karşılaşmadan Medine'ye döndüler.

BİBLİYOGRAFYA :

Vakıdî, *el-Megâzî*, I, 12; İbn Hişâm, *es-Sîre*, I, 598; İbn Sa'd, *et-Tabakât*, II, 8-9; Taberî, *Târîh* (Ebû'l-Fazl), II, 405-407; İbn Kesir, *el-Bidâye*, III, 246; Diyârbekrî, *Târîhu'l-hamîs*, I, 363; Muhammad Ahmad Bashumail, *The Great Battle of Badr*, Lahore, ts., s. 75; Hamîdullah, *İslâm Peygamberi*, I, 238, 468; Abdülvehhâb Muhammed Ali el-Aduvânî, "el-Ğazevâtü'n-nebeviyye, senevâtühe'l-hicriyye ve şühûruhe'l-kameriyye", *el-Mevrid*, IX/4, Bağdad 1981, s. 531-550.



AHMET ÖNKAL

BUYRUK

(bk. FERMAN).

BUYRULDU

Osmanlı diplomatiğinde yüksek rütbeli görevlilerin kendilerinden aşağı mevkilerde bulunanlara gönderdikleri emirler için kullanılan bir terim.

Buyruldu veya buyuruldu Türkçe buyurmak fiilinden yapılmış bir isimdir. Yazıldıkları yer bakımından merkez ve taşrada yazılanlar olarak ikiye ayrılmalrı mümkün olan bu tür belgelerin özel bir yazılış şekilleri vardır. *Fâtih Kânunnâmesi*'ne göre padişahın tuğrasını taşıyan hükümler ancak üç şahsın buyrulduları ile yazılabilir. Bunlardan dünya işlerine dair olan meselelerde sadrazam, maliye ile ilgili işlerde defterdar, şer'î davalarda ise kazaskerler yetkili kılınıyordu. *Dîvân-ı Hümâyûn*'a verilen bir arz, arıza, arzuhal veya takrir okunup istek

kabul edildiği takdirde üzerine "buyruldu" kelimesi bazan tek olarak, bazan da "arz olunduğu üzere tahrir oluna deyü buyruldu" gibi yapılacak işlemi gösteren bir cümlelerin sonuna ilâve edilerek yazılırdı. "Buyruldu" kelimesi kullanılmayan buyruldulara da rastlanmaktadır. Mesele "kanun üzere buyruldu" yerine sadece "kanun üzere" ifadesinin konduğu da olurdu (BA, A.DVN, nr. 1763). Divanda buyruldunun konmasından sonra belli formüller çerçevesinde nişancı, reisülküttâb yahut divan kâtiplerinden biri tarafından müsvedde yapılarak hüküm hazırlanıp ilgili yere gönderilirdi. Fermân-ı âlî isdârı için yazılan buyruldulara herhangi bir ilâve yapılması bazı şartlara bağlı idi. Sadâret kethüdâsı ve reisülküttâb dışındakilerin yapacakları ilâvelerde mutlaka sadrazamın "sahh"ı ve "pençe"si gerekli idi. XIX. yüzyıl başlarında bu usule riayet edilmemeye başlanması dolayısıyla 1811'de "pençe ve sahh-ı âlî bulunmadıkça emrin isdâr edilmemesi" hususunda katî tâlimat verilmişti (reisülküttâba yazılan 4 Receb 1226/25 Temmuz 1811 tarihli hüküm: BA, MD, nr. CCXXXIII, 217/581). *Dîvân-ı Hümâyûn*'un önemini kaybederek devlet işlerinin yürütülmesinin Paşa Kapısı'na intikalinden sonra, diğer her türlü evrakla birlikte sadrazamın, müsveddeleri tezkireciler tarafından hazırlanan buyrulduları da sadâret

Baltacıların kişilik giyecek masraflarıyla ilgili bir buyruldu (TSMa, nr. E 735/104)



kethüdâsının (veya kâhya bey) elinden geçmeye başlamıştır.

Bâbîlî'nin Mektûbî Kalemi'nden yazılan buyruldularda **buyruldu-yı sâmi** veya **buyruldu-yı âlî** adı verilirdi. Bunlar da iki kısma ayrılmaktadır. Sadrazamın re'sen, yani alt makamdan herhangi bir yazı olmaksızın doğrudan doğruya verdiği emirleri ihtiva edenlere "beyaz üzerine buyruldu" denirdi. Bir arz veya arzuhalin muameleye konması, yani ilgili kalemlerden derkenarlar yapılması için emir verilmesi de sadrazamın buyruldusu ile olurdu. Bununla birlikte bazan bu ilk buyruldu olmadan da muameleye başlanıldığı görülmektedir. Fakat derkenarların çıkarılmasından sonra ilgili büronun şefi tarafından yapılan telhisi müteakip verilen nihâî kararın tatbik mevkiine konulabilmesi için mutlaka sadrazamın mücib buyruldusuna ihtiyaç vardı. Ancak bu buyruldudan sonra tezkire verilir ve gerekli ferman veya berat yazılabilir. Gerek re'sen yazılan buyruldularda gerekse muameleli evrak üzerindeki nihâî buyruldularda, buyruldunun altında tarih bulunmasına rağmen, divanda yazılan buyruldularla muameleli evrak üzerindeki ilk buyruldularda tarihin ihmal edilebildiği görülmektedir. Sadrazamın buyruldularında elkâbın ilk kelimesinin üzerine buyruldunun doğruluğunu göstermek bakımından "sah" (صح) işareti konurdu.

Padişaha ait belgelerde olduğu gibi buyruldularda da her görevli için kullanılacak elkâb ayrı ayrı tesbit edilmisti. Kazaskerlere "izzetlü, faziletlü"; kaptanpaşaya "izzetlü, rîf'atlü"; İstanbul kadısına "faziletlü"; defterdarlar, nişancı, re'îsülküttâb, tersane, darphâne, defter emini ve şehreminleri, yeniçeri ağası, bostancıbaşı, kapıcılar kethüdâsına ise sadece "izzetlü" diye yazılırdı (*Buyuruldu Mecmuası*, TTK Ktp., nr. 70, vr. 6^{a-b}). Tanzimat'tan sonra yeniden teşkilâtlanma dolayısıyla XIX. yüzyıl ortalarında yeni kurulan müesseselerin başlarında bulunanlara yazılacak buyrulduların elkâbları da tesbit edilmiştir. Buna göre sersker ve kaptanpaşalara "devletlü, atûfetlü efendim hazretleri"; Mısır valisi, maliye, evkaf, ticaret, darphâne nazırları ve Ordu-yı Hümâyün müşiri vb.ne "devletlü efendim hazretleri"; müşirler, valiler, hariciye ve tersane nazırları ile Mâbeyn başkâtibi vb.ne "atûfetlü efendim hazretleri" şeklinde yazılmaya başlanmıştır (BA, Cevdet-Dahiliye, nr. 7531).

Çeşitli konularla ilgili belgelerin her birine konulacak buyruldular için de kli-

şeler vardı. Padişahın hatt-ı hümâyunu çıkmış bir mesele, menzil fermanı, alay beyi arzı, tımar tevcihi vb. üzerine yazılacak buyruldular hep tesbit edilmişti. Muamele görmüş evrak üzerindeki buyruldularda genellikle, telhis, i'lam, arz, derkenar gibi hangi tür belge veya kayda dayanılarak buyrulduğu da "telhis mücebince" veya "arz ve derkenarı mücebince" şeklinde tasrih edilirdi. Bundan sonra yapılacak şey yazılıp "buyruldu" kelimesi konduktan sonra tarih atılırdı. Muameleli evrak üzerindeki buyruldular, eğer tek sayfaya sığıyorsa, arz veya arzuhalin sol üst tarafında ve ilgili büro şefinin telhisinin üstünde yer alırdı. Fakat derkenarların fazlalığı sebebiyle sadrazamın buyruldusuna esas olacak telhis arka sayfaya yazılmışsa son buyruldu mutlaka telhisin üzerinde bulunacağından arka sayfaya geçerdi. Ancak sadrazamların, askerî ve nişan beratlarının üzerine "mahalline kaydoluna" şeklinde buyruldu yazmaları kanuna aykırı idi (Mehmed b. Ahmed, vr. 58^b).

Bazı hallerde padişah, arz veya telhis üzerine hatt-ı hümâyununu yazdıktan sonra, bu hatt-ı hümâyunda emredilen hususun yerine getirilmesi için aynı kâğıt üzerine sadrazam da buyruldusunu koyardı (BA, A.DVN, nr. 2505; BA, Cevdet tasnifi belgeleri içinde buna pek çok örnek vardır. Ancak hatt-ı hümâyunlar vaktiyle kesilip ayrıldığından sadece takrir, telhis ve buyruldular görülebilmektedir). Bu tür belgelerde buyruldu daima hatt-ı hümâyunun alt tarafına, arz veya takririn ise eğer üst tarafında yer varsa üstüne, yoksa altına yazılırdı.

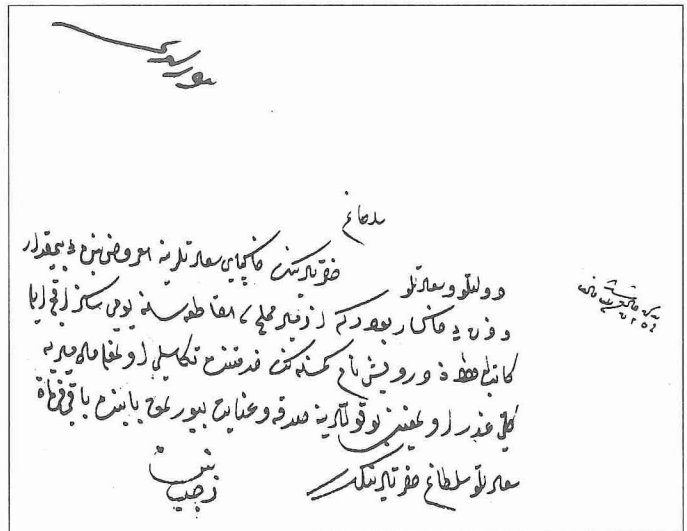
Sadrazamın bir de pençe bulunan buyrulduları vardı ki bu tür buyruldular sad-

razamın merkezde bulunduğu zamanlarda sadece sadrazam tarafından yazılabildi. Bununla birlikte Keçecizâde Fuad Paşa'nın sadâretinde 1861'de gerek re'sen gerekse derkenar olarak yazılan buyrulduların sağ üst tarafına pençe yerine sadâret mührü basılmaya başlanmıştır.

Nezâret ve meclislerin kurulmasından sonra bunlarla sadâret arasındaki yazışmalarda, gelen tezkire süreti üste alınıp altına sadâretin tasdiki makamında mücib buyruldusu denilen buyruldu yazılarak tarih atılmaya, üstüne ve kâğıdın sağ tarafına da resmî sadâret mührü basılmaya başlanmıştır.

Gerektiğinde kaptanpaşa, defterdar vb. görevliler de kendi yetkileri dahilindeki işlerde buyruldu yazarlardı. Defterdar, mahallinde mukâataaları tevcih edip "buyurur", fakat pençe çekemez, buyrulduların altına kuyruklu imzasını koyardı. Kaptanpaşa da tersaneye geldiğinde gerekirse dava dinler, ihtiyaç duyması halinde o bölge kadısına buyruldu yazıp dava dinlemesini isteyebilirdi (Tevkiî Abdurrahman Paşa, s. 516, 536).

Taşrada XVII. yüzyıla kadar beylerbeyiler tarafından yazılan belgeler içinde "buyruldu" kelimesi bulunana şimdiye kadar rastlanmamıştır. Fakat "mektup" oldukları belgelerin kendi içlerinde belirtilen ve padişah fermanlarının edası ile ve onların bütün rûkûnlerini hâvi olarak yazılanlar buyruldu mahiyeti taşımaktadırlar. XVII. yüzyıla kadar **huruf, kâğıt, vesika, varaka** gibi adlarla anılan yazıların yerini alan buyruldular da şekil ve yazılış tarzı bakımından merkezde yazılanlara benzemektedir. Yalnız bunlarda elkâbdan sonra "inhâ olunur ki"



*"Buyruldu"
ibaresini
açıkça
ihtiva eden
bir arz
(TSMA,
nr. E 735/7)

yahut "ba'de't-tahiyye (ba'de's-selâm) in-hâ olunur ki" formülleri kullanılarak nakil-iblağ kısmına geçilmektedir. Ayrıca beylerbeyi buyruldularında makam mühürünün kullanılması da XVII. yüzyılda başlamıştır. Şahsî mühürlerden daha büyük ebatta olan bu mühürler yazının hemen üstüne ve sağa basılırlardı (Bağdat valisi [1065/1655], Erzurum muhafızı [1157/1744], Malatya mutasarrıfı [1223/1808] ve Rumeli valisinin [1234/1819] buyrulduları: TSMA, nr. E 10.118/29, 5256, 4243/6, 1874). Bununla birlikte beylerbeyi buyruldularının bir kısmında da mühür basılmayıp imza yerinde olmak üzere pençe konulmuştur (Kıbrıs muhassılı [1179/1766] ve Bender muhafızının [1193/1779] buyrulduları: TSMA, nr. E 5644; Uzunçarşılı, *TTK Belleten*, V/17-18, lv. LII). XVII. yüzyıldan itibaren beylerbeyi buyruldularında belgenin "buyruldu" olduğu, sona konan "deyü buyruldu" klîşesiyle mutlaka belirtilmiştir. Bazılarında ise belgenin içinde bir veya iki yerde ayrıca buyruldu olduğuna işaret edildiği gibi hangi vilâyetin divanından çıktığına da "dîvân-ı Lefkoşe" (Kıbrıs Muhassılı Süleyman Paşa'nın 27 Zilkade 1179/7 Mayıs 1766 tarihli buyruldusu: TSMA, nr. E 5644), yahut "dîvân-ı Silistre" (Silistre Valisi Mehmed Hüsrev Paşa'nın 26 Cemâziyelevvel 1224/9 Temmuz 1809 tarihli buyruldusu: TSMA, nr. E 3169/2) şeklinde işaret edilmiştir. Beylerbeyiler sadece görevli oldukları yerde değil buralara gidip gelirken yol üzerinde, kadı bulunmayan yerlerde dava dinlediklerinde "kanun üzere buyruldu" verirlerdi.

Buyruldu grubuna giren belgelerin sonu genellikle "deyü buyruldu" şeklinde bitmekle beraber bazan "buyruldu"nun konulmayıp "deyü" ile, bazan da "deyü" de konmayarak meselâ sadece "amel ve hareket eylesesiz" denilerek bitirildiği ve hemen arkasından da tarih atıldığına rastlanmaktadır. Bu şekilde bitenlerde hiç şüphe yok ki son kelimeler zımnen ifade edilmektedir. Nitekim sadrazam buyruldularının sûretlerinin yazıldığı buyruldu defterlerinde de buyrulduların sonları hep "eylesesiz deyü" klîşesiyle bitirilmiştir.

Kullanıldığı belgeye adını veren buyruldu kelimesi, başlangıçta oldukça açık ve okunaklı bir şekilde yazılırken zamanla klîşeleşmiş ve okunması mümkün olmayan bir şekil almıştır. Onun içindir ki bu stilize şekli "emrimdir" diye okuyanlar da olmuştur. Meselâ IV. Mehmed'in bazı hatt-ı hümayunlarında buyruldu klîşesine çok benzemekle beraber çizgile-

rin sayısındaki fazlalıkla ondan ayrılan bir başka stilize şekle rastlanmaktadır ki bunun gerçekten "emrimdir" tarzında okunması gerekir.

Gerek merkezde gerekse taşrada yazılan bütün buyruldularda daima divanî yazı kullanılmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Arşiv Belgeleri. BA, MD, nr. CCXXXIII, 217/581; BA, Cevdet tasnifi belgeleri (bu belgelerin büyük kısmı buyruldudur); BA, A.DVN dosyaları belgeleri; BA, *Buyruldu Defterleri* (bu defterlerde 1226-1331 [1811-1912] arasındaki buyrulduların suretleri vardır); TSMA'daki buyruldu koleksiyonu.

Kaynak Eserler. *Buyruldu Mecmuası*, TTK Ktp., nr. 70, tür.yer.; Tekkî Abdurrahman Paşa, "Kânunnâme", *MTM*, 1/3 (1331), s. 500, 516, 536; Mehmed b. Ahmed, *Defter-i Teşrifât*, İÜ Ktp., Nâdir Eserler, TY, nr. 9976, vr. 58^b; Mehmed Fuad, *Usûl-i Kitâbet-i Resmîyye*, İstanbul 1328, s. 46-54.

Araştırmalar. Osman Ergin, *Muallim M. Cevdet'in Hayatı, Eserleri ve Kütüphânesi*, İstanbul 1937, s. 145-157; M. Guboğlu, *Paleografia și Diplomatica Turca-Osmana, Studiu si Album*, Bucharest 1958 (Editura Academiei Republicii Populare Romine), s. 131 vd.; Tayyib Gökbilgin, *Osmanlı İmparatorluğu Medeniyet Tarihi Çerçevesinde Osmanlı Paleografya ve Diplomatik İlmî*, İstanbul 1979, s. 99-101; J. von Hammer-Purgstall, "XVII'inci Asırda Osmanlı İmparatorluğu'nda Devlet Teşkilâtı ve Bâbâ-ı" (trc. Halit İlteber), *İÜ Hukuk Fakültesi Mecmuası*, VII/2-3, İstanbul 1941, s. 567, 581; İsmail Hakkı Uzunçarşılı, "Tuğra ve Pençeler ile Ferman ve Buyruldulara Dair", *TTK Belleten*, V/17-18 (1941), s. 114-115, lv. LII; a.m.f., "Buyruldu", a.e., V/19 (1941), s. 289-318; Asparouch Velkov, "Les notes complémentaires dans les documents financiers ottomans des XVI^e-XVII^e siècles (étude diplomatique et paléographique)", *Turcica*, XI, Paris 1979, s. 42-43, 58-59, 72-74; Halil İnalcık, "Osmanlı Bürokrasisinde Aklâm ve Muâmelât", *Osm.Ar.*, I (1980), s. 13-14; "Fâtih'in Teşkilât Kanunnâmesi ve Nizâm-ı Âlem İçin Kardeş Katli Mesesi: Kanunnâme-i Âl-i Osmân" (nşr. Abdülkadir Özcan), *TD*, sy. 33 (1982), s. 36; Mübahat S. Kütükoğlu, "Mühimme Defterlerindeki Muâmele Kayıtları Üzerine", *Tarih Boyunca Paleografya ve Diplomatik Semineri*, 30 Nisan - 2 Mayıs 1986 (Bildiriler), İstanbul 1988, s. 104-105.



MÜBAHAT S. KÜTÜKOĞLU

BÜZCÂNİ

(bk. EBÜ'L-VEFÂ el-BÜZCÂNİ).

BÜZİDİYYE

(البوزيدية)

Şâzelîye tarikatının Derkâviyye kolunun Muhammed b. Habîb el-Büzidî'ye (ö. 1327/1909) nisbet edilen bir şubesi (bk. DERKÂVİYYE).

BÜCEYR b. BECRE

(بجير بن بجرة)

Büceyr b. Becre et-Tâî (ö. 16/637)

Şair sahâbî.

Kaynaklarda hakkında fazla bilgi bulunmayan Büceyr'in ilk olarak Tebük Seferi'ne katıldığı bilinmektedir. Hz. Peygamber Tebük'te bulunduğu sırada Halid b. Velid kumandasındaki Büceyr'in de dahil olduğu 400 kişilik bir birliği, Dûmetülcendel bölgesinin reisi Ükeydir b. Abdülmelik'i yakalayıp getirmekle görevlendirdi. Hz. Peygamber'in önceden haber verdiği şekilde Ükeydir'i yaban sığırları avlarken yakaladılar. Büceyr bu olayı anlatan şiirini Hz. Peygamber'in huzurunda okuyunca Resûl-i Ekrem onu çok beğendi ve kendisine "ağzına sağlık" diye dua etti. Bu dua bereketiyle doksan yaşındayken bile Büceyr'in bir tek dişinin dökülmediği rivayet edilir. Hz. Ebû Bekir devrindeki *ridde** olaylarına dair şiirleri bulunan Büceyr Kâdisiye Savaşı'nda şehid düşmüştür.

BİBLİYOGRAFYA :

Vakıfî, *el-Meğâzî*, III, 1026-1027; İbn Hişâm, *es-Sire*, IV, 170; İbn Abdülber, *el-İstî'âb*, I, 68; İbnü'l-Esir, *Üsdü'l-gâbe*, I, 196; İbn Seyyidün-nâs, *Minehu'l-midah* (nşr. İffet Visâl Hamza), Dimaşk 1407/1987, s. 53-54; Zehebî, *Tecridü esmâ'i's-şahâbe*, Kahire 1971, I, 43; İbn Hacer, *el-İşâbe* (Bicâvî), I, 268-269; Ali Fehmi Câbic, *Hüsnü's-şahâbe*, İstanbul 1324, I, 225; Köksal, *İslâm Tarihi* (Medine), IX, 219.



MÜCTEBA UĞUR

BÜCEYR b. ZÜHEYR

(بجير بن زهير)

Büceyr b. Züheyr b. Ebî Sûlmâ el-Müzenî

Şair sahâbî.

Câhiliye devrinin yedi büyük şairinden Züheyr b. Ebû Sûlmâ'nın oğlu, "Kasîde-i Bürde" şairi Kâ'b b. Züheyr'in kardeşidir. Şiirlerinde hikmet unsuru önemli bir yer tutan Züheyr, Hz. Muhammed'e nübüvvet gelmeden bir yıl önce vefat ederken son peygamberin pek yakında ortaya çıkacağını söylemiş ve ona iman etmelerini oğullarına vasiyet etmişti. Kâ'b ile Büceyr İslâm dinine karşı ancak Mekke'nin fethi gibi büyük bir zaferden sonra ilgi duymaya başladılar. İki kardeş Hz. Peygamber'le görüşmek üzere birlikte yola çıktılar; fakat Kâ'b Medine'ye bir-